

[Aksel Larsen.]

Med henblik på kasseoverskuddet må jeg tillade mig at erindre om, at regeringen under den megen tale om et kasseoverskuds velsignelsesrige virkninger hævdede, at det bl. a. ville sætte Nationalbanken i stand til at opkøbe obligationer i en grad, så obligationskursen ville stige, den reelle rente falde og huslejestigningen dermed blive afbrudt, ja, måske ville huslejen endda falde i det nyere byggeri. Da vi fik behandlet vort forslag om oprettelse af en offentlig boligfond, blev dette afvist fra regeringsside netop med den motivering, at det var meget bedre at skaffe et kasseoverskud, aflevere det til Nationalbanken og bede den købe obligationer for en del af pengene. Så vidt jeg har set, har Nationalbanken allerede på forskud købt obligationer for mere, end kasseoverskuddet andrager. Alene gennem 3 måneder i sommer har den købt for 750 mill. kr. — ja, når man nu tænker på obligationskursernes størrelse, har den vel fået obligationer med et pålydende af over 1 milliard kr., hvad der sådan set er en glimrende forretning for Nationalbanken, for den får jo en høj rente af sine penge. Men hvis den på 3 måneder har købt for 750 mill. kr., vil det dog sige, at den i løbet af finansåret køber for langt mere end kasseoverskuddet. Jeg er ikke tilstrækkeligt nationaløkonom til at sige, hvordan denne pengeudpumpning ad en anden dør virker, men jeg kan da i hvert fald se, at dette i historien enestående obligationsopkøb ikke har fået obligationskurserne til at stige, men kun med nød og næppe har fået dem til at blive liggende på det lave niveau, de var kommet ned på. Det har jo altså bragt os i den situation, at huslejen i det nyere byggeri stiger og stiger; jeg behøver kun at sige: Albertslund og Høje Gladsaxe, så ved man, hvad jeg tænker på.

Kendsgerningen er i hvert fald, at den måde at ordne huslejerne, obligationskurserne og renten på, som regeringen ville anvende, nemlig via kasseoverskuddet og Nationalbankens opkøb af obligationer, ikke

har virket, og jeg synes, man skal tænke på dette og så indstille sig på at være noget mere velvillig over for boligfondsforslaget, når vi genfremsætter det. Jeg forestiller mig i øvrigt, at man vil være mere velvillig set på baggrund af, at socialdemokratiets kongres ikke alene begravede den højtidelige statsministerdoktrin om, at SFs stemmer ikke tæller med, men også fastslog, at hvis andre metoder glipper, må man have en offentlig boligfond.

Jeg tror ikke på, at man skal gå den vej, der har været slået til lyd for her i tinget, nemlig huslejeudligningsvej. Man har jo betrådt den hidtil; dels er der sket en stadig glidning opad af huslejen i den gamle og ældre boligmasse, dels har folkettinget ved flere lejligheder givet tilladelse til husleje-forhøjelser, men disse er jo vel at mærke stadig væk gået i husejernes lommer. Jeg tillader mig at sige, at hvis man tænkte sig at få det, man kalder en fuldstændig huslejeudligning, så er det muligt, at man på papiret ville sige, at en lille smule af provenuet skulle bruges til at billiggøre lejen i de nye huse, men størsteparten ville jo ikke blive brugt dertil, og så ved jeg ikke, om det kunne hjælpe; det kunne i hvert fald ikke hjælpe på huslejen.

Jeg er tilhænger af, at man tilstræber huslejeudligning ved at skaffe huslejen ned, først og fremmest i det nyere og det nyeste byggeri; og når det er gjort — men ikke før — kan man se, om der skal gøres noget ekstra; men så må man jo også tage hensyn til kvaliteten af boligerne.

Jeg mener, at boligsektoren bør hales ud af den almindelige spekulationssektor, den bør undrages den almindelige markeds- og rentemekanisme; dér hører den ikke hjemme nu om stunder, og vi får ikke løst boligproblemet, hvis man ikke vil gå den vej.

Jeg noterer altså, at der ikke straks kan ventes nye skatteforslag fra regeringen, og det er godt. Ganske vist har det ærede medlem hr. Peter Nielsen her i går sagt, at det er bedst for skatteyderne, at folkettinget kommer i arbejde. Jeg er ikke sikker på, at